

FITA – Exposició de pintures – Sala d'Art Tamariu – Palafrugell

(Del 25 d'agost al 7 de setembre del 1979)

Les obres que exposa en Domènec Fita a la Sala d'Art Tamariu, posen de relleu la cada vegada més freqüent intervenció de l'atzar en la seva producció artística.

De què li vindrà a en Fita la voluntat creixent d'abandonar a l'atzar la seva feina?

D'on prové aquest gust per l'imprevist, aquest neguit en la consecució d'obres nascudes com per art de màgia en el mateix moment de la creació?

Serà potser conseqüència d'una vida incerta i sovint difícil, l'avorriment dels plantejaments previs i del deixar jugar a la matèria el seu joc en una mena de llibertat vigilada, just controlada en el moment decisiu?

No li provindrà de la seva activitat de ceramista, de les vigílies i esperes davant del forn, admirant de l'acció sorprenent del foc sobre l'argila, l'engalba i els vernissos?

No serà perquè en les intervencions humanes de cada dia, en els autèntics processos creatius de l'art, hi pren l'atzar un manifest protagonisme?

Veus ací els nous interrogants en el llenguatge artístic d'aquest home. Per capir-los o trobar-ne la resposta cal entrar a fons dintre ell mateix i la seva obra; conèixer la seva insatisfacció pregonada i la seva recerca continuada; el seu tremp, la ferrenya voluntat de no aturar-se, de no voler arribar a port per tal de no amarrar la barca.

No fer això comporta el risc de quedar-se a mitja lectura, de no abastar aquest magnífic món, perdre tot l'encant d'una poesia obtinguda en gran mesura de l'atzar, un atzar rimat, accelerat o frenat per una mà a la vegada poderosa i sensible que, en un sortilegi de nigromant, obté les coses més insòlites.

Però qui aprofundeixi trobarà, a l'ensem, en aquests pintures una gran paradoxa: moltes d'elles, provinents aparentment de l'atzar, deuen ser vistes de molt a prop, quasi amb lupa, amb esperit miniaturista. S'hi copsa llavors un be de Déu de textures, colors, formes, matèries i compaginació que només es poden aconseguir amb un domini cabdal de les tècniques. I en cada quadre se'ns revelen novetats: En alguns, sobre un fons aspre, mineral, unes pinzellades cal·ligràfiques, purament gestuals, ens evoquen el misteriós desert. En altres, la ziga-zaga d'un llamp, sobre un fons de riquíssim cromatisme, suggereix una descàrrega o el moviment d'una matèria orgànica desconeguda; o un liri irreal, completa invenció, ens

mostra els seus pètals d'inigualable transparència. Per manipulacions variadíssimes, tècnicament arriscades, s'arriba en fi a aquests meravellosos retrats que són, al meu entendre, peces magistrals.

Materials i eines (espàtula, pinzells, esprai, refregats, ditades...) fidels ajudants en aquesta manipulació de l'atzar, estan sempre al servei d'una creació molt subtil, d'una constant creativitat.

Moltes d'aquestes pintures il·lustrarien cabdalment algun modern poema i caldria, sens dubte, una inspiració poètica per treure'n tot el suc i comentar-les com es mereixen.

Narcís Negre i Tibau